

Djordje Balasevic

Menuet

U pet i petnaest je zvonio sat
jednoga jutra na kraju leta
u sest i deset je kretao voz
s nekog perona na kraju sveta
mene je cekao taj voz

Kraj mojih nogu je spavao pas
rekoh mu tiho, hej, bezi odatle
otvorih vrata, izadjoh na trem
na kom su cvetale bele muskatle
pomislih, to je mozda taj dom

Nije me cula, mirno je snila svoje lepeze
i svece, i cipke
snila je dane, mirne i nezne
ko crno bele klavirske tipke
a u zivotu, sama na svetu
u menuetu trazila spas

Sidjoh pred kucu na prasnjavi put
ko neki lopov, polako i tiho
ja nisam bio taj vitez za nju
mada mi govore da sam Don Kihot
al' to je sasvim druga stvar

Bila je zvezda, bila je pesma
svaki dan druga, a vecito ista
snila je dobra stara vremena
i svog Sopena, i Baha, i Lista
mozda ce sama u grubom svetu
u menuetu naci svoj mir

Od tad je prosao vek ili dva
Javi se retko, ponekom kartom
i ko zna gde je, ne zelim da zna
koliko ceznem za dalekim martom
kad sam je sreo prvi put

Bila je zvezda, bila je pesma
svaki dan druga, a vecito ista
snila je dobra stara vremena
i svog Sopena, i Baha, i Lista
a u zivotu, sama na svetu
u menuetu trazila spas

Jos uvek lutam, gde je kraj puta
pamte me mnoge provincijske pruge
kriju me mracne, jeftine krcme
noci su ponekad guste i duge

Nestajem tada
u nekom svom svetu i menuetu
i menuetu